

Ne název pro název. Titul, forma. To stačí, abychom se vyhnuli koncesovanému: filmová hudba.

Byla-li dělena hudební součást filmu na mechanickou hudbu nebo hudební doprovod, byla to začátečnická neinformovanost jistě katastrofální pro filmovou význačnost.

Blíže:

Hudební doprovod? Zajisté nevýrazné a nekonsekventní. Hudební přivrzávání pohybem stejnoměrným filmovým metrům. Nekontrastující. A potom hudební složka, jejíž důležitost ve filmové produkci nebudeme popírat, je odsouzena bezmyšlenkovitě k podřadnému posluhování.

Mechanická hudba? Lžipokrok. Jistě horší nevýraznost než v doprovodu živých nástrojů. Dynamika salónního orchestru doprovázejícího film je jakýmsi prativarem kontrastu moderní formy filmu, poněvadž jednotlivé nástroje, třeba umístěny v podružný, sekundující pohyb, svou jednoduchou dynamikou charakterizují sebe, tj. rozlišují se. Mechanický? Ne. Imitující zvuk hudebního stroje je odvozeninou, tedy nepůvodní jako každá imitace. Původ ztrácí individuální barvu, která byla jedinou složkou vyrovnávající se kontrastně s celkem. Tedy doprovod hudebního stroje zestejní daleko více dynamiku filmového celku než salónní orchestr.

Hudební doprovod salónní, mechanický?
FILM.

POPÍRÁME hudební doprovod:

1. zjednodušuje kontrastní celek dynamiky,
2. forma filmu je ochuzována systematickým upozadováním hudby.

POPÍRÁME hudební mechaniku ve filmové produkci:

1. ochuzuje hudební dynamiku imitací,
2. jakožto imitaci původního,
3. mechanická hudba není uměním, poněvadž jedinou uměleckou schopností mechanické hudby je imitace, a tu umělecky popíráme.

FORMA:

Absolutně pohyblivá. Bude pohybem tvořena. To jest: Budeme u nové formy: filmu.

Neinspirují nás k formě scény. Detailování bylo by nadbytečné. Hlavní pro formotvorné je prvek: pohyb. Rytmus metrů nebude podporován rytmem hudby. Film bude hudebněn tak jako poezie. Výtvarné hudebnění uskutečněno. Ovšem složky jsou vyvinovány polydynamicky, tj. vcelku bude rozhodujícím moment vzniku.

Forma filmu bude nejdokonalejším zmnožením umění, jejichž jednotlivým momentem je skladba, tj. vůle tvůrčova.

INSTRUMENTACE:

Salónní orchestr byl východiskem v minulé detailizaci filmu. Charakteristika kontrastu dechů a smyčců zapomenuta. Smyky diletantsky odbývané. Skladby neinstrumentované, spíše rozvržené mezi několik sekundujících nástrojů.

Rozhodným pokrokem ve filmo-orchesterální produkci bylo užití džezbendu a jeho rytmů. (Nemluvím o dynamickém vztahu k filmové projekci.) Oživilí jsme dynamicky i kontrastně.

Moderní instrumentace filmového orchestru bude zajisté stavěna na základě živototvorných džezových rytmů. Nástroje:

flexaton, havajské znící kovy, dřeva a neurčité tóny v úderech. Nesmíme však zapomínat jednotlivých charakterů. Neškatulkujme výraz.

Hlavní:

Filmový orchestr hmotou zvuků a barev bude prozatím jedinou řečí formy filmu.

Ostatní tvůrce.

Pryč od dvou model! První, ars academica, již hrozil konec ve střepinách mitrailleur dadaismu, zachvacující znovu odštěpky dadaistické bohémy, akademické umění ve všech podobách.

Je třeba souhlasit s těmi, kdož chtějí uvarovat film před Múzami.

Ale je jiná modla, směšný a neinteligentní bůžek diletantismu, jenž se šklebí na umění jako malíř pohlednic na Monetův Kapucínský bulvár.

Odchovanci odpadků kultury, jejichž životnost a odvaha není o nic větší než odvaha slepce ulehnuvšího vedle úlu.

Je třeba vypudit je od filmu stejně jako všechny akademie.

Film, stroj na řeč a řeč sama.

Abstraktní umění, jež pod blokádou moderních krás mátlá jazyky, pokoušejíce se o cosi zajímavého a předem mrtvého jak esperanto, abstraktní umění, podivuhodná, ale bez oné možnosti všeobecnosti mateřštiny.

Film je mateřština bez vlasti, sanskrť nového lidstva. Nemá smutku bludného Ahasvera, jsa všude doma. Jeho tvář není podobna Janusově tváři. Není vázána minulostí a nestrachuje ji budoucnost. Hle, ono zachvění lístku, jež je ztraceno navždy ve vesmíru a jež je možno kdykoliv probrati k životu na kinoplátně. Jeden puls z rytmu věčnosti, jenž nás kdykoliv